

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) M. P.**, **II) P. K.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2021, č. j. PK-DSH/2460/21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2022, č. j. 77 A 60/2021-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2021, č. j. PK-DSH/2460/21 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 14. 2. 2020, č. j. OV-Mrá/5388/2020 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byla M. P. a P. K. (společně dále jen „stavebníci“) podle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dodatečně

povolena stavba rekreační chaty E X na pozemku st. p. č. X v k. ú. K. u H. (dále jen „stavba“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobou, již se domáhal vyslovení jeho nicotnosti podle § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdil, že odbor dopravy a silničního hospodářství žalovaného nebyl věcně příslušným správním orgánem, neboť není obecným stavebním úřadem podle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nýbrž stavebním úřadem speciálním podle § 15 odst. 1 písm. c) téhož zákona [mohl by rozhodovat pouze tehdy, pokud by stavba byla pozemní komunikací]; nynější řízení ovšem zvláštním stavebním předpisům nepodléhá. Věcně příslušným k přezkoumání prvostupňového správního rozhodnutí proto byl odbor regionálního rozvoje žalovaného.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 77 A 60/2021-79 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Předeslal, že již ve svém předcházejícím rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 37/2014-77, dospěl mimo jiné k závěru, že vedoucí odboru regionálního rozvoje žalovaného (Ing. arch. Miloslav Michalec) je ve smyslu § 14 odst. 5 [nyní odst. 6] zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), v rozhodném znění, vyloučen z projednávání odvolání proti vydání dodatečného stavebního povolení na předmětnou stavbu; o této skutečnosti již nepanují spory. Dále v odkazovaném rozsudku soud vyslovil, že zřejmě nelze určit žádnou jinou úřední osobu, která by nebyla vyloučenému vedoucímu podřízena, pročez uzavřel, že o odvolání nemohl rozhodovat žalovaný, jenž měl postupovat podle § 131 odst. 4 správního řádu. Tento právní názor nebyl žalovaným v dalším průběhu správního řízení plně respektován, když ředitel žalovaného usnesením ze dne 30. 9. 2015, č. j. KŘE/784/15, sp. zn. ZN/175/KŘE/15, rozhodl o tom, že podle § 14 odst. 4 [nyní odst. 5] správního řádu určuje oprávněnou úřední osobou v dané věci pracovníci odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného Mgr. V. K. Proti tomuto postupu žalovaného již žalobce jednou brojil, přičemž krajský soud ve svém následujícím rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114, námitce věcné nepříslušnosti žalovaného nevyhověl. Konstatoval v něm především, že odvolacím správním orgánem je Krajský úřad Plzeňského kraje jako celek, nikoli jeho konkrétní odbor; s výjimkou vyloučených úředních osob (podřízených vedoucímu odboru regionálního rozvoje) se řediteli žalovaného neklade žádná formální překážka, aby prováděním úkonů správního orgánu pověřil kteroukoli jinou úřední osobu odborně znalou příslušné problematiky. Dále krajský soud připomenul, že taktéž Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém sdělení ze dne 13. 1. 2016, č. j. MMR-43320/2015-83/3189 (dále jen „sdělení“), uvedlo, že v řešené věci nebyly splněny zákonné podmínky pro postup podle § 131 odst. 4 správního řádu, neboť nedošlo k vyloučení všech úředních osob zařazených do krajského úřadu, ale toliko těch, které jsou služebně podřízeny vedoucímu odboru regionálního rozvoje.

[4] K věci samé soud jako východisko uvedl, že podle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je obecným stavebním úřadem (celý) krajský úřad; zákon tedy nestanoví, že by jím byl toliko konkrétní odbor žalovaného. Zároveň platí, že krajský úřad může vystupovat nejen jako obecný stavební úřad, ale (v jiných věcech) rovněž jako speciální stavební úřad

pokračování

podle § 15 stavebního zákona. Je nesporné, že předmět řešeného řízení nespadá mezi věci, o nichž rozhodují speciální stavební úřady. Krajský soud ovšem zdůraznil, že žalovaný jako speciální stavební úřad nerozhodoval. Pravdou je, že v napadeném rozhodnutí nesprávně identifikoval svou věcnou příslušnost odkazem na § 40 odst. 3 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), ačkoliv tímto způsobem zcela evidentně určena nebyla; jedná se nicméně toliko o zjevnou chybu v psaní, což sám žalovaný uznal s tím, že toto pochybení napraví postupem podle § 70 správního řádu. Soud dále poukázal na to, že správní úřady lze zřídit a jejich působnost stanovit toliko zákonem; zákon č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“) pak zřizuje coby orgán kraje toliko krajský úřad, nikoli jeho odbory. Přenesenou působnost přitom vykonává krajský úřad jako celek, nikoli jeho konkrétní odbory; ty jsou toliko výrazem organizační struktury těchto úřadů, která není stanovena zákonem, ale je svěřena do pravomoci ředitele krajského úřadu. Samy odbory žalovaného tedy nemohou mít postavení správního úřadu, neboť nejsou zřízeny zákonem, ale toliko organizačním řádem vydaným ředitelem krajského úřadu. Ostatně, jelikož sám zákon řediteli krajského úřadu neukládá konkrétní odbory zřídit, nic mu nebrání ustanovit odbor všeobecně stavební, kterému by byl svěřen výkon působnosti jak obecného, tak speciálního stavebního úřadu.

[5] Dále soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že usnesení ředitele žalovaného o určení jiné úřední osoby je nicotné (ke stejnému závěru dospělo ve svém sdělení také Ministerstvo pro místní rozvoj). Konstatoval, že pozice nadřízeného správního orgánu ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu je zcela mimoběžná s § 14 odst. 4 [nyní odst. 5] správního řádu; přichází totiž do úvahy teprve v situaci, pokud by představený vyloučené úřední osoby zjistil, že na její místo nelze určit jinou osobu, což ovšem v nynější věci nenastalo. Podstatné tedy je, kdo je představeným (vyloučeného) vedoucího odboru regionálního rozvoje; není přitom pochyb, že tím je ředitel krajského úřadu, který je nadřízeným všech zaměstnanců kraje zařazených do krajského úřadu.

[6] Krajský soud proto dospěl k závěru, že pokud ředitel žalovaného určil jako oprávněnou úřední osobu pracovníci odboru dopravy a silničního hospodářství, nijak tím nezměnil věcnou příslušnost správního orgánu. Mgr. K. coby zaměstnankyně žalovaného je jeho součástí; její pracovní zařazení do konkrétního odboru nemá s věcnou příslušností správního orgánu nic společného, jedná se toliko o důsledek organizace práce v dané instituci. Z krajského úřadu vykonávajícího působnost obecného stavebního úřadu se v řešené věci nestal speciální stavební úřad tím, že oprávněnou úřední osobou byla určena úřednice zařazená do jiného odboru zpravidla vykonávajícího činnost speciálního stavebního úřadu. Soud argumentoval také tím, že v praxi je běžné, že jeden úředník vykonává úkoly několika agend; to však nikterak nezasahuje do věcné příslušnosti samotných úřadů. Je neudržitelný názor, že je-li konkrétní úřední osoba zařazena do jednoho odboru, nemůže vykonávat úkoly náležející (podle vnitřního uspořádání) do odboru jiného. Nadto ani § 14 odst. 4 [nyní odst. 5] správního řádu nelimituje okruh úředních osob, z nichž může představený volit, pouze na ty zahrnuté do stejné organizační jednotky, do níž byla zařazena vyloučená úřední osoba; jediným kritériem je, že se nesmí jednat o osobu, která je ve vztahu podřízenosti k vyloučené úřední osobě (což Mgr. K. není právě proto, že je zařazena do jiného odboru). Soud proto uzavřel, že postup ředitele žalovaného nemohl vést k nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť to nebylo vydáno

věcně nepřislušným orgánem.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

II.1 Kasační stížnost žalobce

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítá, že byla nesprávně posouzena otázka (ne)splnění podmínek pro postup podle § 131 odst. 4 správního řádu. Krajský soud se zabýval pouze tím, zda bylo možné rozhodováním ve věci pověřit úřednici odboru dopravy a silničního hospodářství, ale zcela pominul, že rozhodnutí nebylo vydáno věcně příslušným odborem regionálního rozvoje; přehlédl také, že rozhodnutí žalovaného odkazuje na § 40 odst. 3 písm. e) silničního zákona. Stěžovatel zdůrazňuje, že nejenže ve věci rozhodla úřední osoba zařazená do odboru vykonávajícího činnost speciálního stavebního úřadu, ale učinila tak navíc jménem tohoto odboru; dospívá proto k závěru, že namísto obecného rozhodoval speciální stavební úřad. Je sice možné změnit úřední osobu, ale nikoliv příslušný (vnitřními předpisy určený) odbor správního orgánu, natož zaměnit obecný a speciální stavební úřad.

[8] Stěžovatel poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 7. 2005, č. j. 15 Ca 92/2005-44 (týkající se odlišné věci jiných účastníků řízení), v němž soud dospěl k závěru o nicotnosti tehdy napadených rozhodnutí z důvodu, že v dané věci rozhodoval obecný namísto speciálního stavebního úřadu. I kdyby kasační soud dospěl k závěru, že nyní napadené rozhodnutí není nicotné, měl by jej dle stěžovatele přesto zrušit, neboť skutečnost, že namísto obecného rozhodoval speciální stavební úřad, představuje vážnou vadu řízení.

[9] Dále je stěžovatel přesvědčen, že v řešené věci nebylo vůbec možné určit jinou úřední osobu. Poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) dovodil, že pokud v prvním stupni rozhodovalo územní pracoviště Všeobecné zdravotní pojišťovny, tak se místní příslušnost žalovaného odvozuje podle sídla tohoto územního pracoviště, které bylo shledáno správním orgánem. Argumentuje též tím, že dojde-li k vyloučení všech soudců správního úseku krajského soudu, věc se postupuje jinému soudu; rozhodnout by přitom ovšem mohl jiný soudce civilního či trestního úseku téhož soudu. V nynější věci byly vyloučeny všechny úřední osoby zařazené vnitřními předpisy žalovaného k výkonu funkce obecného stavebního úřadu; mělo tedy dojít k postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel namítá, že pokud by byl akceptován přístup žalovaného, pak by např. v územním řízení mohl stanovisko orgánu ochrany přírody vydat za magistrát libovolný jeho odbor, protože správním orgánem je magistrát jako takový. Závěry krajského soudu vedou k tomu, že žalovaný může ignorovat právní předpisy i vlastní vnitřní organizační normy, což představuje svévoli. Dle stěžovatele § 14 odst. 5 [dříve odst. 4] správního řádu umožňuje představenému vyloučené osoby určit za něj jinou úřední osobu pouze tak, aby to bylo v souladu s vnitřními předpisy daného správního orgánu (jinak by mohla být určena úřednice z odboru finančního nebo živnostenského). Krajský soud pochybil, pokud tuto rovinu zcela pominul a žalovaného ani nevyzval k předložení vnitřních předpisů, podle nichž je určeno zařazení úředních osob a rozdělení působnosti jednotlivých odborů.

pokračování

[10] Stěžovatel též uvádí, že pojem „nadřízený správní orgán“ nelze nahradit „představeným vedoucího odboru“; ředitel krajského úřadu jakožto představený vyloučeného vedoucího odboru tudíž není nadán pravomocí určit na jeho místo jinou úřední osobu, jelikož tato pravomoc náleží radě kraje, ani není nadán pravomocí určit jinou úřední osobu k rozhodnutí věci, neboť tak může učinit jen věcně příslušné ministerstvo jakožto nadřízený správní orgán.

II.2 Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[11] Žalovaný uvádí, že podmínka „nelze určit nikoho jiného“ uvedená v (nynějším) § 14 odst. 5 správního řádu se vztahuje na celý správní orgán, nikoliv toliko jednotlivý odbor; rozhodující je, zda úřední osoba splňuje formální požadavky na vedení daného správního řízení, nikoliv zda to spadá do rámce její běžné činnosti. Poukazuje na *závěr č. 166 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání, Přílohu č. 1 k zápisu z 18. 1. 2019*. Pokud by představený vyloučeného vedoucího odboru nemohl pověřit jinou úřední osobu mimo daný odbor, postrádal by § 14 odst. 5 správního řádu v takovém případě smysl. Není taktéž pravdou, že ředitel krajského úřadu jakožto představený vyloučeného vedoucího odboru nemůže určit jinou oprávněnou úřední osobu; až v případě, kdy je tato možnost vyloučena a není v rámci žalovaného žádná jiná vhodná osoba, teprve poté nastupuje § 131 odst. 4 správního řádu, dle něž nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu. Žalovaný přitom zdůrazňuje, že důvod k postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu v projednávané věci neshledal nadřízený správní orgán (srov. sdělení Ministerstva pro místní rozvoj), ani krajský soud (srov. rozsudek ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114).

[12] Žalovaný připouští, že v napadeném rozhodnutí je v hlavičce nesprávně uveden odbor dopravy a silničního hospodářství a jeho příslušnost dle silničního zákona. Tyto skutečnosti však ničeho nemění na tom, že dané rozhodnutí vydala řádně pověřená úřední oprávněná osoba na základě usnesení ředitele žalovaného, pročez nemají vliv na zákonnost rozhodnutí.

[13] Poukazuje též na to, že vedoucí odboru regionálního rozvoje žalovaného byl vyloučen z projednávání věci z důvodu, že byl vedoucím stavebního úřadu v době vydání původního stavebního povolení; nebyl tedy shledán podjatým z důvodu svého poměru k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Není proto nutné za každou cenu pověřovat vedením daného řízení jiný správní orgán.

II.3 Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[14] Stěžovatel akcentuje, že ani sám žalovaný nepopírá, že napadené rozhodnutí je nadepsáno speciálním silničním úřadem. Toto pochybení přitom není nějakým „překlepem“, protože celé řízení bylo vedeno nesprávným odborem; opakuje, že řízení nevedl věcně příslušný obecný stavební úřad. Pokud by se tento nedostatek odbyl „chybou v psaní“ nebo tím, že se jedná o stejný správní orgán, postrádala by dle něj smysl zásada zákonnosti a rozlišení místní příslušnosti mezi jednotlivými stavebními úřady.

[15] Skutečnost, že nedostatek věcné příslušnosti je a byl považován za závažnou vadou, plyne již z nálezů NSS ze dne 19. 5. 1934, č. 9868/34, či ze dne 31. 10. 1922, č. 15.698/22; dále také z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[17] Soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud předně posuzoval, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), neboť jen u takového rozhodnutí lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245. Kasační soud upozorňuje, že nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat dané rozhodnutí, tj. zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). V projednávané věci stěžovatel v úvodu kasační stížnosti toliko obecně (citací zákonného ustanovení) namítá „nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“. Takto formulovaná výtka je však zcela obecná a naprosto neurčitá, bez poukazu na konkrétní (dle přesvědčení stěžovatele) soudem nevypořádanou žalobní argumentaci; nelze ji proto považovat za řádně uplatněnou kasační námitku. Dále stěžovatel uvádí, že spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud pominul omezení představeného správního orgánu určit jinou úřední osobu tak, aby to bylo v souladu s jeho vnitřními normami; vytýká proto soudu, že žalovaného nevyzval k předložení jeho vnitřních předpisů týkajících se zařazení jednotlivých úředních osob do konkrétních odborů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v žalobě ani v žádném ze svých dalších podání ze dne 14. 5. 2021, 22. 7. 2021 a 9. 8. 2021 vůbec neargumentoval tím, že by určení Mgr. K. za oprávněnou úřední osobu bylo v rozporu s vnitřními předpisy žalovaného (soud proto logicky nemohl takovou argumentaci oslyšet); především je však třeba zdůraznit, že stěžovatel nenavrhoval těmito interními normami provést důkaz. Jestliže si tedy krajský soud (ze své iniciativy) nevyžádal vnitřní předpisy žalovaného ohledně jeho vnitřního členění na odbory a zařazení zaměstnanců do nich, nemůže se jednat o opomenutý důkaz (tj. vadu řízení mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku), neboť stěžovatel odpovídající důkazní návrh vůbec

pokračování

nevznesl. Nesouhlasí-li stěžovatel se závěry krajského soudu o zákonnosti postupu ředitele žalovaného (určení oprávněné úřední osoby z jiného odboru) a tento rozporuje, brojí proti právnímu posouzení věci, které je mu zjevně srozumitelné. Prostý nesouhlas s vyslovenými závěry však nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 368/2018-23).

[20] Stěžovatel dále namítá (byť již z toho nedovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku), že krajský soud zcela pominul skutečnost, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno odborem regionálního rozvoje, nýbrž odborem dopravy a silničního hospodářství žalovaného. Taková výtká je ovšem naprosto lichá, neboť samotným jádrem celého posouzení věci krajským soudem je právě otázka, zda to, že jako úřední osoba rozhodovala pracovnice žalovaného zařazená do jiného odboru (a učinila tak jménem tohoto odboru) způsobuje nicotnost napadeného rozhodnutí, či nikoliv (srov. zejména odst. [39], [44] a [50] napadeného rozsudku). Stejně tak nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že krajský soud přehlédl to, že rozhodnutí žalovaného odkazuje ohledně určení věcné příslušnosti správního úřadu na § 40 odst. 3 písm. e) silničního zákona. Výslovně totiž konstatoval, že *„žalovaný v napadeném rozhodnutí svou věcnou příslušnost chybou v psaní deklaroval nesprávným způsobem vycházejícím ze zákona č. 13/1997 Sb., silničního zákona; tuto chybu napraví postupem dle § 70 správního řádu“* (srov. odst. [43] a shodně odst. [47] napadeného rozsudku). Ostatně sám stěžovatel ve své replice uvádí, že toto pochybení nelze považovat za pouhý překlep, jak jej posoudil krajský soud; je tedy zřejmé, že náhled krajského soudu na tuto vadu rozhodnutí žalovaného je mu zřejmý.

[21] Žádná ze stěžovatelem uplatněných námitek nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tedy není důvodná. Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že sám neshledal vady ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Napadený rozsudek je řádně a srozumitelně odůvodněn; soud proto přistoupil k jeho meritornímu přezkumu.

[22] V kasační stížnosti lze identifikovat argumentaci týkající se dvou sporných otázek, a to 1/ zda bylo vůbec možné (při vyloučení vedoucího odboru regionálního rozvoje) určit v rámci žalovaného jinou oprávněnou úřední osobu, 2/ jestli ve věci nerozhodoval věcně nepřislušný správní orgán - speciální namísto obecného stavebního úřadu.

[23] Podle § 14 odst. 5 [v době rozhodování žalovaného odst. 4] správního řádu platí, že *představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.*

[24] Podle § 131 odst. 4 správního řádu pak *nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen „kolegiální orgán“), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.*

[25] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje nedůvodnost námitky, že ředitel žalovaného nemá pravomoc místo vyloučeného vedoucího odboru určit jinou úřední osobu oprávněnou k rozhodnutí věci, neboť tak údajně může učinit jen věcně příslušné ministerstvo. Stěžovatel nesprávně zaměňuje termíny „nadřízený správní orgán“ ve smyslu § 131 správního řádu a „představený úřední osoby“ podle § 14 správního řádu. Teprve v případě, kdy nelze postupovat tak, že představený vyloučeného zaměstnance krajského úřadu podle § 14 odst. 5 správního řádu určí jinou oprávněnou úřední osobu způsobilou věc projednat (tedy až v situaci, kdy není možné za ni určit „náhradu“ v rámci téhož orgánu), nastupuje postup podle § 131 odst. 4 správního řádu, kdy nadřízený správní orgán pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu. Nutno zdůraznit, že k tomu však v projednávané věci nedošlo, neboť vyloučen byl toliko vedoucí odboru regionálního rozvoje a úřední osoby, které mu jsou služebně podřízeny. Ředitel žalovaného [který je podle § 69 odst. 2 písm. e) zákona o krajích nadřízeným všech zaměstnanců kraje zařazených do krajského úřadu, a tedy je zároveň představeným vyloučeného vedoucího odboru ve smyslu § 14 odst. 5 správního řádu] v rámci své zákonné pravomoci *určit jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti*, takového zaměstnance krajského úřadu našel a pověřil jej vedením dalšího řízení v předmětné věci (zákonnost tohoto rozhodnutí přitom bude posouzena níže); nebyl tudíž dán důvod uvědomit nadřízený správní orgán a postupovat podle § 131 odst. 4 správního řádu. Usnesení ředitele žalovaného o určení Mgr. K. oprávněnou úřední osobou tudíž není nicotné.

[26] Přisvědčit nelze stěžovateli ani v tom, že ředitel žalovaného pochybil, pakliže za oprávněnou úřední osobu určil úřednici organizačně zařazenou do jiného odboru, než který podle vnitřních předpisů krajského úřadu o věci (původně) rozhodoval. Spornou otázkou, jak má být vykládána podmínka *nelze určit nikoho jiného* uvedená v § 14 odst. 5 správního řádu, se zabýval již Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání. Ten dospěl k závěru, že „*podmínkou pro postup dle § 14 odst. 5 správního řádu – povinnost uvědomit nadřízený správní orgán - je skutečnost, že nelze určit jinou úřední osobu. Vyloučeny tedy musejí být všechny úřední osoby příslušného správního orgánu, nikoli jen úřední osoby příslušného odboru či oddělení (např. stavebního úřadu či oddělení přestupků). Představený by tak měl hledat jinou úřední osobu i mimo vyloučenou část daného správního orgánu, například v právním oddělení. Jedinou podmínkou je, aby daná osoba splňovala zákonem stanovenou odbornou způsobilost. (...) i mimo strukturu příslušného odboru se může nacházet osoba, která bude splňovat zákonem stanovené předpoklady pro vedení daného řízení. V takovém případě by měla být pověřena vedením řízení tato osoba. Řešení vycházející ze zákonem stanovené místní příslušnosti má tedy přednost před pověřením jiného správního orgánu projednáním a rozhodnutím věci. Rozhodující pro posouzení způsobilosti úřední osoby přitom bude splnění zákonem stanovených předpokladů pro vedení daného řízení, nikoliv to, zda předmětná agenda představuje běžnou součást pracovní náplně úřední osoby. Nedostatek zkušeností ostatně může být i na straně úředních osob věcně příslušného odboru a zákon nepočítá s tím, že by z tohoto důvodu mohlo dojít ke změně místní příslušnosti. Ani obavy, že fakticky řízení povedou vyloučené úřední osoby, pokud nejsou v konkrétním případě ničím podložené, nemohou být důvodem pro preventivní postupování věci jinému správnímu orgánu“ [srov. závěr č. 166 ze zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání, Přílohu č. 1 k zápisu ze dne 18. 1. 2019, otázku c)]. Tyto závěry*

pokračování

následně přejímá a aprobuje taktéž komentářová literatura [srov. POTĚŠIL, L., HEJČ, D., RIGEL, F., MAREK, D. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 101–102, č. 28.; či JEMELKA, L., PONDELÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. Správní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 90]. Nejvyšší správní soud se s tímto právním názorem taktéž ztotožňuje.

[27] Dále je třeba poukázat na to, že podle § 15 odst. 2 správního řádu platí, že *úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu*. K tomu komentářová literatura uvádí, že „rozdělení pravomocí mezi jednotlivé vnitřní součásti správního orgánu (např. odbory krajského úřadu a jejich jednotlivá oddělení) a v rámci těchto vnitřních součástí mezi jednotlivé úřední osoby je vnitřní věcí správního orgánu a záleží v zásadě jen na vnitřních předpisech, resp. konkrétních pokynech, kdo a v jaké věci oprávněnou úřední osobou bude, pokud tyto otázky neupravuje zákon, jako je tomu např. u rozkladu (§ 152 odst. 2). [...] Alternativou k přidělování agendy podle obecných pravidel obsažených ve vnitřních předpisech je pověření úřední osoby k provádění procesních úkonů vedoucím správního orgánu, tzn. tím, kdo stojí v jeho čele (ředitel krajského úřadu apod.)“ [srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 198]. Lze tedy shrnout, že byť se oprávnění k provádění úkonů správního orgánu v řízení zpravidla řídí vnitřními předpisy tohoto orgánu (zde Organizačním řádem Krajského úřadu Plzeňského kraje), je třeba v souladu s § 15 odst. 2 správního řádu, zejména v odůvodněných případech, respektovat i možnost udělení tohoto oprávnění *ad hoc* vedoucím správního orgánu (zde ředitelem žalovaného). Námitka stěžovatele, že představený vyloučené osoby za ni může určit výlučně takového zaměstnance správního orgánu, který bude v dané věci rozhodovat v souladu s jeho vnitřními (organizačními) předpisy, tedy není důvodná.

[28] V nynější věci byla pověřená úřední osoba Mgr. K. úřednicí zaměstnanou v Krajském úřadu Plzeňského kraje (tvořila tedy součást odborného personálního aparátu tohoto správního orgánu), který je (jakožto celek) dle stavebního zákona věcně a místně příslušný pro rozhodnutí v dané věci. Nejvyšší správní soud s ohledem na shora predestovaná východiska dospěl k závěru, že tato úřednice byla k vedení správního řízení v souladu se zákonem řádně pověřena vedoucím správního orgánu (ředitelem žalovaného); stalo se tak navíc na základě zcela objektivního důvodu, jímž bylo vyloučení všech úředních osob odboru regionálního rozvoje, a to kvůli vyloučení jejich vedoucích. Jak již správně konstatoval krajský soud, zařazení této úřednice do konkrétního odboru žalovaného nemá s věcnou příslušností daného správního orgánu nic společného; jedná se toliko o projev vnitřní organizace práce v rámci krajského úřadu. Dle kasačního soudu ostatně není samo o sobě nikterak závadné, pokud některý úředník krajského (obecního) úřadu vykonává z praktických důvodů, např. s ohledem na nedostatek zaměstnanců či nepříteli frekventovanou nebo vysoce specializovanou agendu, činnost správního orgánu na vícero úsecích přenesené působnosti státní správy. To samozřejmě platí toliko za podmínky, že je k tomu odborně způsobilý (má požadované vzdělání, příp. složenou příslušnou odbornou úřednickou zkoušku nezbytnou pro výkon dané činnosti) a zároveň je k tomu oprávněn buďto na základě vnitřního předpisu daného správního orgánu, nebo je k tomu *ad hoc* pověřen jeho vedoucím. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel v projednávané věci nikdy nenamítal, že pověřená úřední osoba byla odborně způsobilá k vedení příslušného správního řízení (tedy že by nesplňovala kvalifikační předpoklady pro výkon

agendy obecného stavebního úřadu); opakovaně poukazuje toliko na nerozhodnou skutečnost jejího zařazení do odboru, jehož běžnou činností není vedení řízení v působnosti obecného stavebního úřadu. Správný je proto závěr krajského soudu, že „zařazení Mgr. V. K. do konkrétního odboru krajského úřadu není překážkou pro její určení coby oprávněné úřední osoby podle § 14 odst. 4 [nyní odst. 5] správního řádu, byť by se věcně jednalo o řízení, ve kterém je činný jiný odbor krajského úřadu ve smyslu jeho vnitřních organizačních předpisů“ (srov. odst. [50] napadeného rozsudku). Není tedy pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že by byli *en bloc* vyloučeni všichni zaměstnanci žalovaného, kteří by mohli být činní jako úřední osoby rozhodující agendu obecného stavebního úřadu; nebyl proto dán důvod k postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu. Lze uzavřít, že ředitel žalovaného nepostupoval v rozporu se zákonem, pakliže Mgr. K. určil za oprávněnou úřední osobu pověřenou k provádění úkonů správního orgánu v předmětném řízení.

[29] Argumentace stěžovatele závěrem Nejvyššího správního soudu, že územní pracoviště Všeobecné zdravotní pojišťovny lze považovat za správní orgán, není v řešené věci relevantní. Stěžovatelem odkazované usnesení NSS ze dne 12. 6. 2013, č. j. Nad 26/2013-91, vychází ze specifické právní úpravy organizační struktury Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (srov. § 12 odst. 1 zákona č. 551/1991 Sb.); zdejší soud v něm naznal, že územní pracoviště VZP vykonávají v rámci vymezené územní působnosti jim svěřenou činnost tak, že „představují v organizačně právním slova smyslu - pro případy rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy - územně specializované dekoncentrované orgány. (...) jsou vybaveny rozhodovací pravomocí v rámci příslušně vymezené věcné a místní (resp. územní) působnosti. Územní pracoviště Všeobecné zdravotní pojišťovny tak mají postavení ‚orgánu‘, který splňuje požadavky kladené na žalovaný správní orgán ve správním soudnictví“. To však neplatí pro odbory krajského úřadu, neboť ty nejsou vybaveny žádnou (samostatnou) rozhodovací pravomocí, nýbrž představují pouze vnitřní organizační členění správního orgánu, jemuž (jakožto celku) jsou zákonem svěřeny určité kompetence. V tomto ohledu je namístě poukázat na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014-58, dle něž „nelze stanovit jednoznačné, „technické“ pravidlo, podle kterého se jednoduše posoudí, zda určitá entita disponuje určitým svazkem kompetencí, takže má povahu správního orgánu ve výše uvedeném smyslu. Je však možno vymezit určité znaky, na základě jejichž analýzy lze takovýto úsudek zpravidla učinit. Klíčovým znakem bude zákonné vymezení, komu jsou určité kompetence takříkajíc „přiděleny“, tedy kdo je má vykonávat, aniž by jimi mohl dále disponovat, zejména je svěřit v rámci určité institucionální struktury menším organizačním jednotkám, osobám, složkám apod. anebo je naopak převést na vyšší úroveň této struktury. Jestliže tedy zákon předepisuje, že existuje, a musí existovat (tj. nemůže být beze změny zákona zrušena či organizačně modifikována) entita nadaná určitými kompetencemi, je třeba tuto entitu považovat za správní orgán v kompetenčním („materiálním“) smyslu, a tedy za jednotku relevantní pro určení místní příslušnosti podle § 7 odst. 2 s. ř. s. [...] Složitou a vnitřně bohatě členěnou instituci naopak bude možno považovat za toliko jeden správní orgán v kompetenčním smyslu, pokud sama tato instituce může svoji strukturu bez nutnosti změnit zákon modifikovat tak, že jí svěřené kompetence budou v rámci této instituce vykonávat jiné její články, než tomu bylo doposud.“ Zákon o krajích přitom zřizuje coby orgán kraje toliko krajský úřad, nikoli jeho jednotlivé odbory; o těch pouze stanoví, že se na ně krajský úřad člení. Konkrétní podoba toho, jaké odbory budou v rámci krajského úřadu vůbec zřizovány, jak budou označeny, jakou činnost (ať už v rámci samostatné nebo přenesené

pokračování

působnosti, natož jakou konkrétní agendu státní správy) budou vykonávat a kteří zaměstnanci do nich budou zařazeni, není určena zákonem; o veškerých těchto otázkách pojednává organizační řád krajského úřadu, jehož precizaci svěruje zákon do rukou ředitele krajského úřadu [srov. § 69 odst. 2 písm. f) zákona o krajích]. Prizmatem stěžovatelem poukazované judikatury NSS (týkající se navíc posuzování určité entity jakožto správního orgánu za účelem určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví) tedy nelze dospět k závěru, že odbor krajského úřadu je samostatným správním orgánem. Ani touto tezí tedy nelze argumentovat ve prospěch právního názoru, že jinou (nevyločenou) úřední osobu lze ve smyslu § 14 odst. 5 správního řádu „hledat“ pouze v rámci konkrétního odboru, do něž byla vnitřním předpisem vyloučená úřední osoba zařazena.

[30] Přílehlavé není ani stěžovatelovo srovnání situace vyloučení všech úředníků jednoho odboru krajského úřadu s vyloučením všech soudců správního úseku krajského soudu. Zařazení jednotlivých úředních osob do konkrétních odborů je totiž toliko otázkou vnitřní organizace daného úřadu; navíc jak shora uvedeno, § 15 odst. 2 správního řádu výslovně zakotvuje možnou alternativu vůči (obvyklému) přidělování agendy podle pravidel obsažených ve vnitřních předpisech, a to individuální pověření úřední osoby vedoucím správního orgánu. Podle § 31 s. ř. s. krajský soud ve věcech správního soudnictví rozhoduje ve specializovaných senátech určených rozvrhem práce. Ten je nástrojem realizace práva účastníka soudního řízení na zákonného soudce (jež tvoří jeden z klíčových atributů ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces); představuje pro každého účastníka řízení záruku, že k rozhodnutí jeho věci jsou povolávány soudy a soudci podle předem daných zásad (procesních pravidel) tak, že je zachována zásada pevného přidělování soudní agendy a je eliminována právě možnost *ad hoc* výběru soudů a soudců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 2. 1996, sp. zn. III. ÚS 232/95, či ze dne 21. 1. 1999, sp. zn. III. ÚS 293/98). Jestliže tedy rozvrh práce vychází ze zákonného požadavku, že správní agendu u krajských soudů rozhodují specializovaní samosoudci (senáty) a v pravidla pro jejich zastupování výslovně neumožňují nahrazení soudce správního úseku soudcem zařazeným do jiného úseku, je toto třeba respektovat. Předseda krajského soudu (ani nadřízený soud) v takovém případě nemohou, na rozdíl od ředitele krajského úřadu, pověřit rozhodováním věci libovolného soudce daného soudu.

[31] Nejvyšší správní soud konečně nemůže přisvědčit ani úvaze stěžovatele, že jelikož v projednávaném případě řízení vedla a rozhodnutí vydala úřední osoba zařazená organizačním řádem krajského úřadu do odboru dopravy a silničního hospodářství (který obvykle vykonává na základě vnitřního předpisu činnost speciálního stavebního úřadu), znamená to, že v nynější věci krajský úřad rozhodoval jakožto speciální (a nikoliv obecný) stavební úřad, v důsledku čehož napadené rozhodnutí vydal věcně nepřislusný správní orgán, a to je proto nicotné. Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje zejména na skutečnost, že v záhlaví napadeného rozhodnutí je uvedeno, že rozhodnutí vydal „*Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako příslušný správní úřad podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a podle § 40 odst. 3 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů*“. Nepochybné je, že odkaz na silniční zákon uvedený v napadeném rozhodnutí je nesprávný; to je ovšem mezi stranami nesporné, neboť toto pochybení uznal i sám žalovaný. Krajský soud konstatoval, že se jedná toliko o zjevnou chybu v psaní. Naznal přitom, že pouze kvůli formálně nesprávně uvedenému ustanovení o věcné

příslušnosti správního orgánu nelze dospět k závěru, že ve věci fakticky rozhodoval speciální (namísto obecného) stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku poukazuje na to, že poté, co byla oprávněnou úřední osobou určena Mgr. K., byla účastníkům řízení dne 20. 10. 2015 zaslána písemnost č. j. DSH/13004/15, v níž je uvedeno, že „Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako věcně a místě příslušný obecný stavební úřad podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a na základě usnesení č. j. KŘE/784/15 ze dne 30. 9. 2015“ sděluje, že v odvolacím řízení bude pokračováno. Shodně tak dvě následná rozhodnutí žalovaného v této věci (ze dne 31. 3. 2016, č. j. DSH/12744/15, a ze dne 17. 6. 2019, č. j. DSH/2313/15) obsahují ve svém záhlaví výslovné konstatování, že správní orgán rozhodoval jako stavební úřad dle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (tj. tzv. obecný stavební úřad), stejně tak byl vždy připojen i odkaz na usnesení ředitele žalovaného o určení pověřené úřední osoby. Ostatně s odkazem na stejné ustanovení stavebního zákona rozhodoval žalovaný také před tím, než byl vedoucí odboru regionálního rozvoje shledán vyloučeným z projednávání dané věci. Kasační soud proto neshledal žádný důvod pochybovat o tom, že uvedení nesprávného odkazu při určování věcné příslušnosti žalovaného v nyní napadeném rozhodnutí [tj. § 40 odst. 3 písm. e) silničního zákona] je skutečně toliko chybou v psaní –administrativním pochybením zřejmě způsobeným zkopírováním záhlaví správního rozhodnutí, jež oprávněná úřední osoba běžně vydává v rámci své obvyklé úřední činnosti. Dle kasačního soudu však rozhodně nelze akceptovat zcela formalistický názor stěžovatele, že toliko kvůli nesprávně uvedenému ustanovení zákona o věcné příslušnosti správního orgánu ve věci (poprvé za celé dlouho se vedoucí řízení) rozhodoval nepříslušný speciální stavební úřad.

[32] Skutečnost, že napadené rozhodnutí je nadepsáno odborem dopravy a silničního hospodářství, není dle Nejvyššího správního soudu zásadním pochybením. Jak již bylo opakovaně akcentováno, rozhodujícím správním orgánem byl Krajský úřad Plzeňského kraje, nikoliv jeho konkrétní odbor. Stěžejní tedy primárně je, zda řízení vedla a rozhodnutí vydala oprávněná úřední osoba (na základě vnitřního předpisu nebo zvláštního pověření), nikoliv který vnitřní útvar žalovaného její činnost zastřešoval. V řešeném případě byla řádně pověřená úřední osoba organizačním předpisem žalovaného zařazena do odboru dopravy a silničního hospodářství; je proto logické, že i v nynějším řízení vystupovala jako jeho součást (využívala jeho personálního, technického a administrativního zázemí). Fakt, že daný odbor zpravidla vykonává jinou agendu (speciálního stavebního úřadu), na tom ničeho nemění. Zároveň je nutno zdůraznit, že pokud by Mgr. K. (jež byla určena oprávněnou úřední osobu právě proto, že není podřízená vyloučenému vedoucímu odboru regionálního rozvoje) napadené rozhodnutí vydala pod záštitou odboru regionálního rozvoje, mohla by být vnímána jako fakticky podřízená vyloučeného vedoucího, a tedy rovněž jako osoba vyloučená z rozhodování.

[33] Jelikož Nejvyšší správní soud výše připustil, že postupem podle § 14 odst. 5 správního řádu je možné určit i úřední osobu zařazenou mimo odbor, v němž jsou všechny úřední osoby vyloučeny, je zároveň nezbytné dospět k závěru, že tato nově pověřená úřední osoba může rozhodovat v rámci svého stávajícího odboru a nikoliv toho, jehož úředníci jsou z projednávání věci vyloučeni. Jistě by bylo namístě, aby v záhlaví rozhodnutí bylo konstatováno, na základě jakého titulu určená pracovnice o věci

pokračování

rozhoduje; užití běžných vzorů pro rozhodování by mělo být korigováno výjimečností dané situace. Skutečnost, že se tak v dané věci nestalo, však sama o sobě není důvodem ke zrušení jinak zákonného rozhodnutí.

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že ve věci rozhodoval věcně i místně příslušný správní orgán – obecný stavební úřad; nepřisvědčil tedy argumentaci stěžovatele, že celé řízení bylo vedeno nesprávným odborem, ani že došlo k porušení pravidel o příslušnosti stavebních úřadů. Za této situace je nadbytečné se zabývat stěžovatelem poukazovanými rozhodnutími (rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 7. 2005, č. j. 15 Ca 92/2005-44, nálezy NSS ze dne 19. 5. 1934, č. 9868/34, ze dne 31. 10. 1922, č. 15.698/22, či nálezem Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01) pojednávajícími o tom, jaké následky způsobuje vada spočívající v rozhodování věcně nepřislusného správního orgánu; k tomu totiž v projednávané věci nedošlo.

[35] Napadené rozhodnutí tedy není nicotné. Krajský soud rozhodl správně, pakliže žalobu na prohlášení jeho nicotnosti zamítl.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[36] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou důvodné. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch; soud proto vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost; soud proto žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení.

[38] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

